

589...

ASLANLAR GİBİ DİRENDİ
ASLANLAR GİBİ ÇIKACAK BU KAPIDAN...

BERKAN ABATAY

Adım Berkan ABATAY

1975 yılında doğdum

Kart - Alevi bir ailenin ikinci çocuğuydum.

Berg olaktım.

20 Aralık 2002 tarihinde, Şişli Etfal Hastanesinde vefat ettim son sokaktaydım. Ölüm orucundaydım o zaman. Tam 589 gün olmuştum direnişe bekliydim.

Bu satırları yazarken, berg toprakta, ciğerde ve sudayım artık iktidarlık, rüzgarla ve dağda : panharatta, ağızda, bilirdiye ve merrahideyim. Bir bucağın yıldıdır böyle bu.

Bu art kalemi tutan berg deşilim. Dözkirimi bir yoldanım kaleme alıyor. Doğrusu bu ya : berg yazmaya çalışıyordum başarabilirdim miydim, duygularımı ifade edebildim miydim bilmiyorum. Eline kâğıt kalemi almayı pek sevdim böyle. Hem hemüze yazıyorken böyle bir anlatımı yapmak ne kadar doğru olurdu, bu tartışılır. O zaman yazılışımı kamutlanmaya muhtaç sözler olarak deşülürde satır lara. Şimdi ise daha basından her sayfanın altına camla imza attığımı biliyorsunuz.

Ailem aslen Erzurum - Ashak'lidir. Berg pek bilinen oraları. İstanbulda büyüldüm berg.

Hürriyet Mahallesi'ni bilir misiniz? Şişli'den Geşlayanda doğru yürüyüşe geçin E-5 karayoluunun altından geçmeden bizim otobüs durağını görürsünüz. Hürriyet Tepesi yazar üstün de. Yürümeye devam edin E-5'in altından geçip biraz yürüdük

ten sonra sol tarafa "Tercihli" yönüne doğru bir caddede unar
güler. Burası Dr. Cemil Özgü Caddesidir. Benim çocukluğum bu
ronda geçti, işte. Durak Apt. NO= 124 bizim evimiz. Aramız babam
ve altı çocuk bu evde yaşadık.

Bizim gibi yphaul insanların ne çocukluğu çocuk gibi ya
sanır, ne de gençliği genç gibi. Biraz benzerliği varsa, o da so
cukken dünyaya çok farklı algıladığımız, her şey bir oyun, bir eğ
lence geldiği için! Genç yaşlara geldiğimizde ise kartımız hay
naçlıklarımızdır. Yoksa çok yaşarız hayat değildir bizimkisi.
Yoksulluk ailedir en yphın haliyle. Özaldir, rezilliktir.

Kapıdan bir bekletmiş dünyaya geldiğimizde Ak benlerle
sarıp sarımsıydılar berti. O zamanlar benim büyüdüğüm şeh
rin sokakları karacılı adamların cokusuyla sarılyormuş.

Her tarafını akmı o kundantan kurtulduğumuzda şehir
de benimle birlikte, kumlarını boğan boyunduruktan kurtulmaya
başlamış. Onbinlerce kişi sokakta, çür jestleriyle hayırlıyordu
umandı. Üzerlerindeki kısı tulumları biraz cıvıltı hana giyilir
diği zibiri benliyordu sanki. İstanbul ve ben birlikte büyü
yorlukt bahi. Ben farkında değildim o zamanlar.

Eshiden bizim memlekette toprak başlarlarmış bebek
lerin altına. Benim küçüklüğümde ağır bıcıklı bir naylon
ve beyaz bezler vardı. Aramızın emekçi ellerinde paklarırdı
hursay. Dyle yumuşaktı ki elleri Aramız daha o zamanlardan çok
sevdiği ben. Hele gölgerini... Daha çok sevdiği.

Bir pıhtak pıhtak yürümeye, sonra hastaya benzeri
gırtlak ağılet dağıtan namtlular daha çok işlemeye başladı. Bir
yanlardan ağılet dağıtıyordu namtlular, bir yanlardan da hain ellerin
tuttuğu silahlar ölmü oluyordu, güzel insanlarına bu dikenin.
Öyle bir vurulmuştu yosaman ve her geçen gün hain eller,
hain gözler öpüyor, öpüyordu biraz daha. Çoğu meydanlarda
yığılacak vurulmuş yürek ister: Onlarda yoktu.

Bu genelini masayı yumurtladıysa uhit ben bu ya
sındaydım. Bu yasındayken bilirdim elbet o bu genelini
basi ile münasebetimizin çok daha yakınlaşacağını. O zamanlar te
kaydında gümüş müydüm bilmiyorum ama o, meydanlarda höy
küme 45 milyonluk halka gördüğü vurmeye çalışıyordu.

Güçlüğümlü anlatmak, yoksulluğu anlatmaktır benim
işim. Anam - babam ne kadar titize de üstüne, ne kadar en
iyisine - en gördüğe iyiki görseler de elde yok anuata yok. Ney
kesimler... Ne öyle cicili - bicili elbiselerim oldu, ne de elbise
gölbek büyüdüldüm. Yoksulluk sertleştirir insanı. Hem hayata
hem de insana karşı. Hayat hep zor olur yoksul olan için. Basi
rı sürekli dik tutabilmek için malik direnmen gerekir. Örne her
yanlardan kışkaca almaya çalışın, boşmayı çalışın yoksulluğa
ra karşı.

Üzerindeki elbiseler linke linke dövülürdü. Ben elbiselerin
derinlerde dağıldım gırtlak. Elime bir horoz sekere tuturdular
mıydı dınyalar benim olurdu. Yalnız, fiyatlı gücükleri öy
ke cicili bicili gerekken gördüğümde isyan ederdim yoksul
luğumuza. Hayat bize neden küsmüştü? Ne yaptık biz ona,
neden hep güzel elbiseleri yümsek, binalarda otururlar giyi

yardı? İsteri işe kıyıpordum böyle zamanlarda.

İlkokula gittiğimde karşılaştığım manzara da bunun farklı değildi. "Yerli malı yurdun malı, herkeş onu kullanma" diye yazan kağıtları asıyorduk. "Yerli malı haftası" da. Benim aklımda ananın el emeği namur işleri oluyordu genelde. Zengin çocuklarının sepetinde işe varıştın postta Hal - neopolyon kiraz - ahıra tuz. Böyle işte farkımız. Ne ne pımar farkındaydık farklılığımızın.

Ortaokula, liseye ve daha üniversiteye de gidebilmeyi çok isterdim. Bu kapılar kapandığında ben 11 yaşındaydım daha. Yok oğlu yok bir hayatın içinde nasıl okuyacaktım ki? Biz emeğin - carbunun devrine düşmüşüz. Onu da bulduk, bulduk. Bulamıcaz ağıltan nepeşimiz konardı basıma yaptıza kapıduştu. Anam serbet yapar icarirdi böyle vahitler.

Tahsilli olmamızın nedeni budur.

Ortaokula, liseye ve daha üniversiteye gidememiş de olsak, biz ilkokuldan mezun (ya da terk) çocuklar, sokakta sığit, merdül satmaya, ayakkabı boyacılığı yapımaya başladık. Örnekte "Hayat Akademi'si"nin derslerini alırız birer birer. So kahlak öğretmemizdir olur. Kim zengin, niye zengin, nasıl zengin olur yapıyarak öğretiriz. İlk öğrendiğimiz şeylerden biri de çalışarak zengin oluncamamızdır ne dersse.

İlkokulu bitirdiğimde çalışmaya başladım. Ne işler yaptım sayısını ben bile hatırlamıyorum. Böyle emine boyuna düşünüp sayısan 15-20 değişik iş yaptım, belki daha fazla. Çok ayrıntısına girmeye gerek yok bunların, çünkü so kaza; merdül satan, sığitında boya vandisi, ceketimizi cektis

tire çekistire sakız uzatan, simitci, limonatacı yüzlerce çocuk
görürsünüz. Çocuk yaşlarında gözleriniz ve aklınıza derin çiz
giler oymuştur hayat. Ben de onlardan biriyim.

İlk gençliğe adım atarken yolları da öğrendim, yollar
ın nereye çıktığını da.

Bizim kürriyet Tepesinden aşağı salındı mı kurdunzi
önce şıstı aklar karşına. Fulyaların aşağı uzanırsañ Namılı
Besiktas karşılar seni. Yok, Osmanbeyden dekiye edersen, Nispet
taş, Harbiye derken koca bir meydan, meydanın daha kucakları
-sana dik dik baharı- biratar görürsün. Burası Taksimdir.

Besiktas'ı hep daha çok sevdim. Kara Kartalımızın
kemat vurduğu, kas rahibi inönü'nün atalarına gönderdiğimiz
yer ne de olsa Üsküdar'ın faklı olusu biraz da onlardır.

Besiktas, İstanbul Boğazında nani neredeyse bir uatan
bir uca hakim bir noktada, deniz kıyısına kurulu bir seldir.
Tarihi oldukça eskidir ya, ben pek bilmem geçmişini. Osmanlıyı
biraz bilirim de düşesini bilmem. Sarayları Dolmabahçe'si, Yıldızı,
Araçsarı... var oğlu var. Sarayın -sultanatın hüküm sürdüğü
bir yerleri vaktiyle. Şimşek... şimşek de yaldızlı sarayla eski
günleri andır ama karamanlık. Ben buraları iç organlarıma ka
dar tanıyorum. Sıkak sıkak arşınladım senelerce.

Besiktastan Yıldızla doğru Barbaros Bulvarından aklı
yırtı dersin pek bir say gremesin. Bol bol araba, egzoz dumani,
oteller - plazalar... ama bir iki sıkak saraylar çıkarınca aynı
yolu, iste iç organları yavaş yavaş tanımaya başlıyorsun da
mektir. Çok buranda hala açık olan eski hilselerden biri
vardır. Nedense hep lanetli bir sessizlik hüküm sürer çevre

Sizde. Kasvetli bir havası, duruşu vardır. Bilmeniz gerekir bu
kadınlar soyutlarının duruşu yoksul eulerrinin arasındadır. Cemalati
var mıdır, kim gider - kim gelir? Airedim ben bunun için
ne. İki de elisi gibi kasvetlidir. Her, bakı hiliseyi kötülüyorum
sanıyorum, catti de en fazla bu hilise kadınlar yakındır bana.

İki organlardan bahsediyordum, jelin sizi Besiktas'ın
kalbine götürüyüm. İskeleyle sirtınızı dayayıp Tam karşınızda
otobüs durağı ve köprüleri kausak durur. Arhasından sabit
paranın tabelası görünür bu kavşuğu. Dol halde Deniz mü
resi vardır. Yürüdüğün o tarafa doğru. Deniz müessesinin bah
ceşitli Fatih zamanından kalma toprak vardır. Ağır, dökme
demirlerden. Airedim yetse o zamanki akıllarla bunları kaldırır
hurdacıya satarlardı. Deniz müessesiyile Besiktas'ın kalbi arasında
da genişçe bir yol vardır sadece. Biraz yürüyüp üst je
citten de geçebilirsiniz tabii ama bence derinliğiniz tutun
ve dikkatli dakin Besiktas'ın kalbine. Atlar geçersiniz bir so
lunta. İşte Besiktas'ın kalbi: GARSİ (büyük harflerle yazılıp
rum hi şarına yarasır olsun)

Besiktas derinliğiniz zaman ilk cikle gelen Garsı dikkatli
ve Garsı okuyunca da bizim diki çocuklar fırlatmalı sahneye. Dol
kahları bir jecede sıyır beyazla döküntü, bir jecede tüm
duvarları kumullarla yazılayan... Biz Garsı'nın çocuklarıyız. Ve
ben bunun için hala Besiktas'lıyım. Erceci futbolun içinde
dönem dolapları öğrendikten sonra taraftarlığım da, futbola
bakışım da değişti ama iktade istediğim. Öyle kolayca sörüp
aldım.

Besiktas'lılığımın en çok dergimizdeki odaya tuttur

Çayının resmini astığımızda jurur duyuyordum. Futbol taraf-
tarlarının dikkatini çektiği kadarı kadar resmi. Biraz terat gibi
geliyor basta ama biz ne beşikteki liliğimize hual jeterdik ne de
değerliliğimize. Hem niye terat olsun, bu sahaları fascist
köpüklerden kurtarın, Her köşe başında güvenlik nöbeti tu-
tanlar Mahir'in yoldaşları değil miydi? İşte en çok o zaman-
lar jurur duyuyordum. Bir de ben ölüm urucundaymişken başlayın
bir denek feda olmuştuk herhalde. Bir futbol karşılaşmasında
bizim Garsihuların, Filistin Bayrağını temsilen 1900 bayrağı
tirübünlerde dalgalanmalarını duyduğum o kadar mutlu olduğum
ki. Yeniden o tirübünlerde hissettim hualımı. Hem bu kez
hakeme - rakibe hücum edenler değil, sloganlarla stadyumu
inlettikler.

Hayatımı, özellikle gençlik dönemlerimi (20 yaşına ka-
dar) anlatmak için beşikteki olana çok anlamlı jerekireli bel-
ki kokaracakları mekela, ya da tarjatta midye satanları,
stadyum önünde kasko - bayrak sallayanları... Bunları
ben anlatıyordum artık. Herkes jörjörümüz. Herkes yuların
de duruyorduk. Zaten onlarız beşikte, çok da beşikte
oluyor.

Yoksulluk çok şeye tanıtır insanı. Bir de böyle
le beşikteki gibi, maypaların cirit attığı yerde gençli-
ğin jeterliğini düşünürseniz, bunlara kapılmadık biraz
da doğal bir sonuca olduğumu tahvil ederiz. 2, 3 se-
ne kadar bir serepsizin korumadığını yaptık ben.

İki yıl vardi aslında ama ben dahi yolu değil
sadece birini jerekireliyorduk. Böylece tahvil belime sitemi.

Silahları çok severim ben, çok farklı bir tutku bu. Eğer buna benzer bir duygu yaşamadıysanız beni anlamaz çok zor. Çünküün besleyenler vardır mesela. Alıştıkları bir tutkuyla bağlıdırlar bu işe (ben de onları anlamıyorum) Otomobil ya da motosiklet tutkularının bağlılığına daha çok benzer bu silah tutkusu. Sıkarsın-takarısın. Motosiklet tutkunu nasıl kendisini yolda mutlu hissederse silah tutkunu da silahı belinde takılı olduğu zaman mutlu hisseder kendisini. Herşeyiyle ilgilenirsin onun. Sahip ol ya da olma farketmez. Özelliklerini toplarsın. Hangi özellikleri taşıyor, hangi ülkede yapılmış, markası ne, hangi fabrikanın ürünü... Bu tutku sadece öyle bir hede jeler ki tabancanın imal edildiği ülke istersen kalitesini bile merak eder - araştırırsın. Çama halsa bu konuda da ha bir dolu şey yazarım da, belki canınız sıkılır diye kısa kesiyorum.

En büyük humpiliğimizin devamı yerindeyse "Böğazın ağzını yamak" olduğu bir dünyadan, cepte bol para, kızlar, işi, belde silah, neen isikli bir dünyaya sığamıyım. Başımın dönmeliğini düşünsem yalan olur. Bu serhosluk hali 2,5 yıl kadar sürdü.

Yalnız tercihlerimi mesrullastırmak değil amacım. Şimdi söyleyeceğim yanlış anlaşılmasın. Ben bu hesaplaşmayı yapmalıyım çok oluyor. İstediğimi yal, nasıl yaradığı ve öldüğüm anlatır zaten bunu.

Bakın; bir tarafta yühoket biralar ve o yühoket biraların balkonundaki ellerinde kadehlerle bizi izleyen

burnu büyükler vardı, bir tarafta amurun - tozun - toprağın içinde deşebilenler. O amurların, yaldızlı dünyaya sızanları içinde böyle deşildi ki basım, önce zaman "ben ne yapıyorum" diye soruyordu bile kendime. O anki düşünceyle ya da burada deşebilmeye devam edeceğim ya da yuhsek, birtarifi orada bir şekilde yer alacağını kendim için.

Gök arihepente bulduğum o dünyanın. Artık sarımsaklıktan kurtulduğumda, o bataklıkta içinde hiç düşünse ya tularcağına gördüm. Yirmili yaşlarıma daha yeni giriyordum. Bir yarıyla o yarıyı özelliğini taşıyordum ama bir yarıyla da yaşlanmış hissediyordum kendimi. O yaşam tarzından yorulmuş sordum. Artık hiç bir şeyin anlamı kalmamıştı benim için. Artık yok, hedef yok, dostluk yok, paylaşım yok... yeni var da hep ahar üzerine kurulu. Koşullarını yaptığım pistik mesela. Onun için silah kullanmaktan çekinmeyeceğimi bilmesede da kurup koyar mıydı ce bime? Ya da cebimde para olmadan çevremde gördüklerimin bir tanesi onun oturup bir şey için miydi benimle? İchi sörasını paylaştığımız insanlar aalığı da paylaşır mıydı benimle?

Yaşamaktan yorulmuş.

Onlarla kanımızın bile farklı renklerde olduğunu farkettim. Eledikleri yeni umutlanırları, toprağın değerleri ne sirt ekilmiş, kendilerine başka bir şey kurmuşlardı. "Delikanlılık" demir ya, rasyon kesilir hami, delikanlılığın zerrisi bile yohur onlarda. Çevrelerindeki ısıklı birtarifi başkaını görüyorlardı. Ben, o dünyanın içinde, hep yeni

başlatılab sarıp gidem yoksulluğu, sefaleti düşünüyordum. Yemeklerin en kıralı sofrada dururken, sabah akşam bir çorba ya talm eden mideleri düşünüyordum. Boğazımın geçmez oldu lokmalar. Altınteriyke koronilmiş, ucu da olsa etek urulereki sofraya konmuş bir taş çorbamın tadını diledim. Bizim ye diğimiz lüks yemeklerden daha lezzetliydi onlar.

Bu hayatin içinde boğulduğumu hissettiğimle, hep yanibasımada duran ama nekadese o güne kadar gözleri mi kapattığım / sırtımı döndüğümü bir yoi olduğumu fark ettim. Küçükliğümden beri devrimcileri gördüm -duydum- tanık oldum. Ösiktosün bazı sokaklarında hatta 12 Eylül dönecesindek katan yazılar vardır duvarlarda. Aradan ge den önce sermeye koyun eğitidek diranmışlardır.

Artık o sokakları arşınlarken daha çok tahliyardu gözüme Dev-fırka imzalı soluk kurmuş yazılara. Yanibasımada, hatta kendi hayatinın içinde devrimciler vardı / ben sıyapa ci itin tehine korumalık yapıyordum.

Eni Ayaklanmasi, ben böyle bir halleti ruhiye içindey ken yapardı. Çok kısa bir süre sonra kirlili ilişkilerden ta maran çıkıms, hep yanibasımada duran ve o güne kadar uzak durduğum devrimcilerle ilişki kurdum.

Devrimcilik yapmaya başladığım zaman, aslında en başından itibaren gerçek oturlu, haklı -doğru bir devrimin beni sarıp sarmaladığını gördüm. Kendimi buldum. "Adanmış olmak" demir ya, adanmış oldum işte. Herşeyden önce buy du hissettiğim. Yaşamamın da ölmemin de bir anlamı var di artık. Yızyıllar süren bir uykudan uyandıms gibiydim.

O güne kadar hiç tatmadığım duyguları, sevgiyi - yoldaşlığı hissettim. Her gününün önünde durup da görmediklerimi görüyor, duyup da anlamadığım, yerli yerinde oturamadığım şeyleri kavırıyordum.

Devrimcilğe başladığım da, yaşamımdeki bir çok şey gibi palalı - kıldır oldu. Bir anda balıklama deldim. İyi ki de öyle yaptım. Tutkunu olduğum silahları bu kez ger çekten doğru bir dava ile sarıldım. Bir ara silah bakımı, saklanması vs. ile ilgilendim. Çok geçmeden de halkın ahlaklarını uygulamak üzere görevlendirildim. O anki neyecanti - coşkuyu tarif edemem. Şimdi bile o günleri düşünemediğim zamanın kalbim güp güp ortal her seferinde. Aslında ben dışlara gitmek için hazırlanmışım ama bu görevi alalı şimdiki daha mutlu oldum. Kırsal değil belki ama şehirde zorilla olacaktım.

Picasso'nun Guernica tablosunu duyduğumuzdur. Fa ziminin İspanya'daki Guernica kasabasına yansıyan vurulmuş resmettiği tablo için fasist subaya "bu tablo sizin eseriniz" diyerek tarihe bir nöse tasi koymuştur. Picasso.

Marxariste yaşayan sahte ressam - bugün bayraklı şî tumallere benzer şekiller - baskılarında kopulayarak yar ratanıstı 80'lerin Türkiye tablosunu. Dalaların, Pinochet, Batista ve Frankoların yarattığı tabloların bir benzerini yaratanıstı topraklarımızda. İsmi neyiniz biliyorsunuz. Durup durup da saffaları kirlenmesini istemiyorum.

Marxaristeydin işte. Yarlesmiş, düzenimizi kurmuş, bahirsızca hesap gününü bekliyor, hazırlanıyordu.

Marmaris, Egeyle Akdeniz'in birleştiği kıyılarda en
netten bir parçadır. Uçlardan yola çıktığı zaman, vaktiyle
Cahirecehanın hayadan hayaya atıldığı dağların arasından
geçince, önce fidhoya köşeleri boylu boynuna uzanır gözlerini
önünde. Yamaçtan aşağı inerken o kesiz manzarayı daha
sıkya seyredersiniz. Fidhoya'yı geçtikten sonra sarp bir dağ
yolunu tırmanır aramız. Keskim uçurumları vardır. Yol,
uzunun bir yılan gibi kırıla kırıla uzanır ormanın içi
de. Orman dediği de genelde bodur ağaçlarla kaplıdır. En
çok da ökçe ağaçları.

Tüm bunların arasından geçip dağın doruğuna ulaştığınızda, deniz muhtesem ışık uyanlarıyla hoşgeldin der size. Marmarayı kutsal kitaplardan anlatılan cennetten eniyi olan tekisi sıkı, kıyı seridi boynuna yığılmış beton binalardır. Dik yamneyi ağır ağır iner bütün araçları. Hem yol pek tekin olmadığında, hem de bu muhtesem görünüştü bel tehlerize kazınmak için.

Sol tarafta, marınaya demirlergisi yetkenlilerin çok yüzüne uzanan direkleri görürsünüz. Direklerin ucu ufuk çizgisiyle birleşir. Bunların arasından belli belirsiz de olsa Yalancı Boğaz görürsünüz. Denizim tam ortasındaki Cennet Adası si maniligin içindeki fırlanmış yem yeşil bir tepedir. Sağ tarafta, gri şehrin yeşil tepelerle kucaklaştığı yerde oturur eli kumlu kopyacı ressam müşveretleri.

Marmaris'te ihili bir hayat vardır. Tıpkı benim kopup geldiğim şehirden gibi, bir yanda eşlenmelerin-zayıfların-sefaanın en üst boyutta yaşandığı hayat, öte yanda

günde 16-17 saat çalışıp içinde yaşadığı cloza parçasından bir lohanacı olsun faydalanmıyayan emekçi ordusunun ya serdiği ihi mayat... ihi zit kutup.

Sokaklarda emekçiden çok turistler gözle karşılar. Emekçi ailer ya bodrum kollarında yazın o süzünce kaçın ter iahin de çalışıyordur ya da ihi vadeyi arası dinkentdedirler. Tek tek yolda, bahilde görünenler ise ya hafta tatlındadır ya da şöyle bir turlayıp nefes almak için almıştır sahaya.

Haceleri baskındır. Bahil yolu, eğlence yerleri, restoranlar tikili, tikili ablu, her adımla birilerine teslimatacağınız kendiler kalabalıktır caddeler. Nispeti-bar gibi yerlerde sahile gibi aahitan satılır uyusturucu maddeler. Anadolunun dört bir yanından kopup gelen emekçiler-gaziler böyle vahitlerde bir turist bulayıp-ayarıp acıbe mülketelele kapağı ciatının derinindedir. Hani sonunda amaçta ulaşımlar da. Yok değildir ama aozunluğu mayal kırıklığı yasar. Saurulur-kopar gider. Bertazına gömüler içimin-uyusturucunun-airkepin.

Kısa hayatının en özür günlerini burada yasa dıy. Öyle siledi, halkımızın aahitizi acıların, işkencelerin, kehtlemelerin hesabını sormak için adlandıy sokakları. Özgürlük nedir dersanız, savasmahtır derya. Bu ruhla kolla dıy nekefisi. Aahitlerin böyle justi. Ta ki bir gün karacı tulumba alınıp Tarmaris Emniyet Müdürlüğüne götürülene kadar.

Tarmaris Emniyet Müdürlüğü'nün bir tarafı sahile bir tarafı Tarmaris'ten itadlerle uzanan geniş caddeye

bakır. Eşyaları ve alışveriş yerlerinin arasında zülfü karar
zahi gün dikilir da katlı bina. Üstünlükle önünde gelip
gözetken hıtle bakardın buraya. Kapının önünde 1975'li bir
polis sağa sola vitolar dururdu. Duranın emniyet müdürlüğü
en alt katları oturuyordular galiba. Öyle perdeli, halkınla ev
benzer bir yerdi üst katı.

İçini de göreceğimize varmış demek orada yaşadığını
işkenceleri uzun zamanda anlatıyorduk. Bugüne dek o her
dar çok dinlemişsinizdir ki, bizim yaşadıklarımızı öğrenmek
bildiklerimize yeni bir şey katılmıyorkan diye düşünüyordum. Su
ru böyleyken sadece. Benimle işkencenin katliamını düşün
dümlerinde halkınla sağa attılar ki yaptıkları hiç bir
şey duyulmasın - görülsün. Eh bir de bizim masil olup ta
unca zaman gözlerinin önünde dolmuş kendisi canlarından
daha çok önem vererek korudukları cunta sefili cezaları
dünmeye giriştiğimizin hinci vardı mutlaka. Örnekte başlayan
işkencelerin katliamı İstanbul'da bekliyoruz bizi İstanbul
işkencelerimizle de böyle tanıtım.

Uluslararası bir katan - anlattığımız emirlerin di
şimeler - bir kulemi güçleştirileceğimizin özlü oldu, bir
de birinden atıldıktan sonra sakat kalan benim.

Uluslararası Hapishanesine geldiğimizde bir kaç ay ya
tahtın bile katliamı. Yatak dediğimiz de düz bir tahta
dan ibaret. Belki sakatlarımız için normal yatağa yataca
yordum. Kıpırtısız yatacağı ağıtığım acıları bir ben bi
lirim. Bir de sağa sola dönmeğe adlandırdığımız bayramda
kaç sınıfta ağılıyordu, orasını düşünün artık.

Berhan, bir omuzu hafif önde, yarı yarı ve öte doğru eğilmiş gibi yürüyordu. Elinde tesbit olsa ilk hız gören birinin tepkisi "vay mahalle kabadayısına bak" şekline olurdu sanırım. Ama o, belindeki sakatlık yüzünden böyle yürüyordu.

Bir de konuşması var tabii. Zor anlaşılabilir konuşması. Hızlı hızlı konuşurken yuvarlanarak konuşur, bir cümle için konuşurken güldüğü için iyice birbirine karışır söyledikleri. Berhan gibi aynı anda hem güler hem de konuşur birine çok sık rastlarız sanırım. Öyle doğal biriydi. "Biz bilmeden kırmızı pesinde silah elde kostürümüz adamız" gibisinden kasıtlı halleri yoktu.

Silahli alanda görevliken tutuklu dışarıların diğer alanlara göre farklı bir havası olur bazen (Mantıktır elbet te böyle olması) Berhan, yavaş hareket ve kültürüyle "asker gibi" yavaş da, öyle havalara girer birisi değildi.

Umarıyık benim için bambaşka bir dünyaydı. Daha önce hiç bu kadar yoldaki birerada görevlendirdim. Bir de Cengiz'e ibo vardı ki, onu bir anlatmaya hakkımı sayfaları sızdır. Ben Umarıyık'e geldiğinde 100 kişi kaldırdık. Bir hafta sonra bu sayı 200'e ulaşacaktı. Valla öyle bir yerdi ki nasıl anlatsam. Dünyanın zulumu içerisinde, her vakitdir onların ortasında özgürce ates yakıp halay çeke bildiğin bir yer. Durduk yere costurur yani insanı.

Umarıyık - Şube, sakatlıktan dolayı yatağa çekilirdi... bunların eğitilme oldu ilk aylar. Sonrasında cüce halkına başladığımızda yine bahçemizi aldık yavaş

anın içinde. Doğrusu şu ya, başka türlü de yapamazdım za-
tat. Başım döşemeye aykırı. Öyle bir köşeye çekilerek hiç
yapamazmışım bir şey. Yaşamın içinde olmalıyım hi ya
sarılmış hissedebiliydim.

"Ünvanıyede teknik işler vardı mı, ilk Berkan ak
la jener. İbrahim Erkutle birlikte jürecetten iyi bir ilişki
di. Birbirlerini iyi tanırlar ve beraber yaptıkları işi yürütür
ken örneği aynı şeyi düşünürler gibi jenerel inşaat.

Teknik işler jürecede anma-kutlama programlarının
sahne hazırlıkları, şehitlik hazırlığı v.s. gibi düşünmenin herhan-
gi bir saldırısına yönelik direniş hazırlığı için araç ve
alan hazırlama olurdu.

Şehitlerimizde, Partimizde, Özgürlükte de önderliğe kar-
şı özel bir ilgi ve bağlılığı vardı. Anımlar için şehitlik
özel olarak hazırlanacakları basını Berkan achereli ve bunu
hep severek, isteyerek, jürecetten yapardı. Alışığı işi aıla
yaparak bırakmaz, tüm enerjisini ona harcar. Hep en iyi
nasıl yaparım diye düşünür, ne lazımsa onu bulmak ha-
zırlamak için mutlaka çözüm üretir. Onda "çözümözlük"
diye bir kavram yoktur. Bu konuda tam bir jüreci oldu-
dur. Ne hep asker kapasitesi jüreci gibi düşünür. Savaş-
cı gibi düşünür. Bu yönü jürecelikte de hakim-
dir. Her durumda, her an, her dakika mutlaka bir işle
uğraşır, üretir... Pratikdir. Hızlı ve pratik düşünür. Tek-
nik işlerde jürecesini jürecülüğe katarı.

Ünvanıyede cesitli konularda tutulan arşivler
vardı. Yazı, resim, haber vb. Berkan, ilgi alanına jüreci

İçin silah arsivini tutarlar. hareketleri vb. takip eder, silahlarla ilgili haber ve resimleri, bilgileri meser, arşiv oluşturur. Yine benzer şekilde istihbarat bilgileri toplarlar. Bu konuda kapalı zehir jübilye deşek yapmada olur. Silahı çok değer, ölesine hem de. Bilgi toplar, öğrenir-öğretir. Hep sohbetini yapar, anlatır.

Ünvanlarıyla gerek eğitim çalışmalarını, gerekse onları kutlama programlarında, tiyatro oyunlarında kullanılması için maket silahlar hazırlanır. Üstünlükten, kelere, lan silahına kadar. Bunları hep derin hazırlarlar. Ölcer, meser, bicer, boyar ve mutlaka ağıl ölüklerine göre hazırlar. Unaktan bakıldığında silahın gerçek mi maket mi olduğu anlaşılabilir. Yine, bu yaptığı maket silahlara zarar verilmeyecek, hayata kullanılmamasına çok kızarlar. Kimisi silahlar kırılır. Kızar, üzülür, ama onları olabiliyorsa tamir eder, olamıyorsa yeni olan yaparlar.

Emekliydi. Dedim ya boş durmazdı. Mutlaka bir şeyler bulurdu, yapar, üretir. Birlikte çalışan nöbetçilerinden soğutuluk aldığı işlere kadar, yapantısında hep hareketli, üretken ve emekliydi.

Hep gülerdi. Hükümetin iç parlarardı. Denir ya "ağır maket saklamak zorlar" diye, öyle hükümet için özel bir durum olmasına, birinin espri yapmasına gerek yoktur. Ne olursa olsun, o, hep meselidir, hep gülerdir. Aynı sıcaklığı çevresinde de yansıtan - yansıtır. Birlikte çalıştığı, paylaşmalarının olduğu arkadaşlarla dalar sıkı - pikudir. Ama o herkesle sohbet eder. Aynı gayri yaktır orda.

Teoriye gelmez - gelmez (!) eracekten, bu konuda pek bilmez - öğrenmiş ism de caba sarpetmez -di.. Özel bir ilgisi yoktu ama okudu tabi. Oğru ism teori yazamıy kendisiydi, pratikti.

Öğretmene müthiş bir his oluyordu. Örne sohbetler de özellikle jübeler ism. Bu yanı özellikle diranizlerde de ha çok kendisi gösterirdi. Demirleri kullanıp silah hazırla taktikler hep patlatıyıp kaolar, barikent aralarına kaolar hep yapmı, üretmı, kosturam, en önde olardı. Örne jübeler ism özel bir cabaya, jübeler de jübeler yoktu. Çünkü o hep bir o yanı bir bu yanı kostururken jübelerdeydi.

Emrelerde pratik işlere yoğunlaşmamıy nelerden biraz bu işlere yetkinliğim, askeri konulara yönelik tutkumdan, daha çok da kendisi "teori fakiri" jübelerdi. Neden dir bilmez ha kimin hayranıydı bu kağıt-kalem işleri ne. İhtihulardan sonra elime doğru düzgün kalem almıy de jübeler be abi, nasıl jübeler böyle işlere. Hani ha bilmez de jübeler. Belki anlatılabilirim de dilim döndüğünce ama yanı işi zor ualla Okumak dekmı taramı. Okumıy zaten. Okumıy sem jübelerimiz savası doğru düzgün hayranıyızdır ki. İşte böyle bir hal benimkisi.

Emrekiydi, kostururdu diye anlatacaklar arkamdan. İşin aslı pek alternatifim yoktu. Teorinin yarattığı boşluğu pratikle dolduramıy cabbım. Bir de küçüktür beri hep alıy tım cabalardı. Ekimlik peşinde kosturum zaman da, Sesik tarz cabbında amigoluk yapıtımda da hareketliydi yazamıy. Birseylerle ilgilimizesem amigoluk patlatıy herhalde.

Herkesle sohbet ederdim. Umraniye'de. Daha doğrusu gençlerle gençlerle ilgilenmeye - sohbet etmeye çalışırdım. Bu da özgözetim için bir yöntemle yapılmıştı. Biraz.

Hapishane insanı öğretir de, ezitir de. Nasıl olacağı durumu göre değişir. Bunun için elimden geldiğince gençlerle sohbet ederek, onlarla dostluk kurarak, paylaşarak yapardım. Daha oiki sanatçılarının yardımı vardı. O eğitimcinin (hapishane) onları öğrettiği için yol göstermeye çalıştım. Doğrusu onlar mı beni eğitti ben mi onları eğittim bilmiyorum. Bilirizim, her birinde çok şey öğrendimdir. Her insan aynı bir dünyaya ve her dünyada öğrenilecek yüzlerce - binlerce şey var. Bunu da onlardan öğrendim.

İnsan yaşayarak öğreniyor. Benim en çok öğrendiğim sürece, mücadeleyle kilitlendiğim, etkilendiğim diğer 96 ölümlük orucu olmalı. Umraniye'de her an, durumdan öğrendim, her yaşama birşeyler katmaya çalıştım yer oldu. Berkan biraz da buradadır. Berkan oldu birçoğu. Her işe burnumu soktum, karnamı yazdım, tiyatrosu sahnesi hazırladım, sehitlik düzenlemeleri yaptım, enayaklı diktim, bacak - sis - marağı yaptım. Hapishaneler aynı aynı renk aldım. Zaten renk almazdın işi o kadar da güzel yaptırardın. İki renk verilmişse ya da bir üstlenmişse onu severek yapmak gerek. Karıncağız biz, hayata yapıyoruz. İş verin bize, ne olur sa olsun onu yaparız. İş olmasın, yaratırız. Böyle güzelik-öğrendik hep ustalarımızdan.

Usta dediğim gene bu üstün ahlaka. Ya aslında benim kendimi anlatabilirim için böyle anlatmam gerekir bence. Hiçbirimide anlatabilirim bir güzel. İhtisam da benim üzerimde etkiyi, pay

İhtimallerimiz çok. İbo hem ustam hem ortağım. İbo'yu çok severim
her taraf ederim. Neye sızmalı yeri değil. İbo'yu anlatacağam böyle
durgun zamanlarda değil savaş zamanlarında anlatalım ki yerli ye
riyle oturur.

Çalışmaktan bahsediyordum. Bir iş yaptırıp ve o iş yapı
lırken ben boş boş durmuyordum işim rahat etmez. Huzurlu oluyordum
bu. O işin içinde ben de şüpheliyim ki yavaşlığı yerken jüriye
hakkettiğimi düşünüyordum. Tiyatro, müzik, şiir vb. şeylerde mesela;
bunlarla ilgilenmeyi pek sevdim ben. Sadece izlemeyi - dinlemeyi
severim ama o sahne kurulurken ben de katılırdım. bir şekil
de. Dekoruma, aletlere - edevatına yardım etirdim ki izlerken
dinlerken rahat oluyordum. İçinde eğlencem yoksa sahne bir utanga
duyardım. İşte hep çalışmak, bir şeyler üretmek istediğim birinci ne
dendi bu. Bir de, bizim insanlarımız en iyisi - en jüriyele
yiktir. Böyle düşünüyordum. En jüriyele yaratmak ta ancak birlik
le olur, başka bir şey değil. Daha çok şey var tabii de, ben
hicoları bunlar.

Berkan çalışmalarını insanlıdır. Dirençlerde hep ön saf
larda jüriyele olur. Yığıl, jüriyele. Öyle kuru jüriyele paşa
birkaçacak adam değilidir. Kurşun da yere girer çıkamaz, tutkular
savaş alanını. Ulanıyıpke yarıdan tüm dirençlerle önde, çatış
mayı jüriyele yoldanlarımızdan olmuştur. Sadece direnç başla
yırıcı ortaya çıkan bir şey değil bu. O, olan dirençleri hesapla
yarak maheme biriktiren, silah olarak kullanılacak şeyleri to
parlayan, işleyen, buna kafa yoran bir savasçısıdır.

Aslında bu, sahip olduğu bahis açısının yarattığı durum
du bence. Berkan, yarıdan dirençler - durgun sahne zamanlar diye

ayrım değil, tüm hayatı, her bayrutuya davacı olarak algılayan
gerçek bir savasçıydı. Fikreler - sorumluluklar, yapılan - yapılmayan
işler hep bu savasçı parçasıydı onun için. Havadan dirmeye sah
ne kurulacak misela: bu, sıradan, basit bir işin ötesinde adke
ri bir talimattır onun için. Zehitlik düzenlenecektir, pankart yap
lacaktır, yaptığı iş her neyse harca dığı emenle ortaya ahah de
şer, davası daha da jünelletirecek, jünelletirecektir. Böyle düşü
nülr. Nazrusu da böyleydi zaten.

19 Aralıkta dirensin daha basarında eiceli olarak ya
ralandı. Enele İbnyla birliktelerdi. Sıkıyla karışık "kapıcı tayfası"
derdik onlara İbu ve Berkhanın basını çektiği 6-7 kişilik bir
gruptular. Nerende kapı - kilit patlatma, duvar delme işi var, ilk
atılan onlar olurlu zaten tüm kitle bu durumu habulletmiş,
o işleri onlara havale eder olmuştur biraz da. Duvar mı delinecek,
elleri parçalanmaya kadar saatlerce taşla demirle vura vura uğ
rasiolar ama sonunda mutlaka delerlerdi. Kapı delirmek, kilit
patlatmaktan İbnuun üstüne yaktır. Ulaşabileceği her türlü kili
di patlatabilecek kadar ustaydı. Eki kılıfda ulaşamıyorsa da ka
pıyı patlatmak çart olmuştur artık. İbnuun yanında İlla ki Berkhan
vareler. Bir birlerinden pek ayrılmazlardı zaten.

19 Aralıkta da koca kapıyı yöhlemiş, darsmanın bizde
önce davacıyı zaptettiği üst kapı almaya jüneliyorlardı. Üst mal
teide darsmanın bizi mükellerin üstüne kursun yağdırmış. Berkhan
ağır yaralı karından almıştı, bunun yanında ufak tefek bir
koca yaralı daha. İbnuun her iki işaret parmağı kopmuştu.

"Kapıcı tayfası" dedi olukudur. İki kursunla gözü yitir
miştir. Sarıgıları yapıldıktan sonra ilk ayrılmayan İbu oldu Başla

oan durmaz. Berhan ayrı bir alem. Tutturmüş "bir bayan banta işine vuramaz" diye. Tam Berhan'lık bir durum yanı. Neysik, o da yarası ağır olmasına rağmen çok durmadı revir nöğusuntela.

Kursunu yedilgimizle çok yandım. Dikenizim elden besimela vurulduğuma yandım. Yapacak elden o kadar çok iş vardı ki... İbrahim paramaklarına yandım. Olacak iş değil yanı. İki elinin işaret parmağı da koptu. Az elden orale duruyordum da. Olan gelen kursunlar bana gelseydi heşhe.

İbolya anlatmalarını vaktidir zımalı. Daha doğrusu bendeki yeri ni anlatacağım sadece. Olan hayat hikayesini ayrıca yaparız zaten.

Kayıtlım bayana İbo haber yarım öledüğüm kişi sayısı çok azdır. Tam yoldanlarını uzuna ölecek ve öledirecek kadar çok seviyorum. İbolya anlatılardan biraz ayrı bir yere koyuyorsanız Olanla çok şey paylaştığımızızlardır. Ustamdır. Çok şey öğrendim Olanla. Çok iş yaptık, çok devletistik. Her paylaştığımız yoldanlık mayasının üzerine koyduğumuz taş oldu ve biz o taşlardan yapıyoruz bir yapı kurduk. Temizlik değil ama: başka hiçbir gerekçe olmasa bile Olan için öler - öledireceğim. Yoluna baş koyulacak cektiradi.

Dikeniz sonrasınla İbolya ayrı dükük bir süre. Olan has temeye hakirebilir. Ben diğer yoldanlarımızla birlikte Kandirca F Ti pine götürüldüm.

Hücre günlerimiz böyle başladı. Açlık - hasretlik ne de çok burcda öğrendim. Aclık günlerimiz ilerliyor, biz açlığımızdan çok yoldanlarımızı düşünmüyorduk. Üstüne dikenizi sonra ermeden bastamistik açlık gününde. 4 günlük dikeniz sonrasınla Kandirca'ya getirilip hücresine atıldığımızda gazelan, umphuzlukları, yaralarımız olan ve istemelerden dolayı bitap düşmüş olan ta altınaz ah

benimiz dikti. Hatta da eşgenciler o beni / şehit verdiğimiz yol
dostlarımızın adlarını adında, verdiğimiz onca şeye rağmen fazla
fiziksel acı hissetmediğimizi söyleyebiliyorduk.

İki günler daha zor geçti. Belirsizlik vardı. Kimler şehit
oldu, kim-nerede. Herşey belirsizdi. Elinde de barutla sekerti
su içiyorduk sadece ama ikinizde öyle bir öfke-kuş vardı ki
günler geçse de biz dinlenemiyorduk bir şey kaybetmiyorduk, gücümü
zül koruyorduk. Ümitlenmenin direniş ruhunu hücrelere de taşımış
tık.

"TALIMATTIR" diye büyük harflerle yazılmış bir not gel
mektupları daha o zamanlardan başlamıştı her ölüm orucuna önce
kisi de benim gibiydi. Oligarsi "öğüt başıyla ölüm orucuna gi
riyorlar" diye yarıya köprümeye devam ederken, öğütümüz bi
zim ölüm orucuna başlamamıza engel oluyordu aslında.

Parti iradesi herşeyin üstündedir. Parti yapmamaya kesin
diyorsa bir bildiği vardır elbet. Bu işe canını saklasa da mecbu
ren can verdim aklıma. Arada başka aklı, gençlerimiz de oldu.

Kandıralıya daha yeni yerleştik derken, Top Tehircağ'
cı jöterdeler bitti. Bununla beraber bir grup Kandıralıların bir
grup da, Edirnelilerin getirilenler olmaları beni işkence ve bas
kılara maruz bırakıldı. Tehircağ'ın çalışmaları.

Her gün irade çalışmalarını direnişle geçiyorduk. Bu
çalışmaların maksadı kararlılığımızı, kararlılıklarımızı için
de hala çalıştığımızı söylemeye gerek yok sanırım.

İkiyle burada yollarımız yerden birleşti. Ayrica
rı hücrelerde olsak da birliği yok bizim. Yollarımız birleşti!
Çok güzel oldu hem de birlikte ölüm orucuna başladık.

Biz F Tiplerinde oluşturulan ilk Büyük Direnişin ise 4. Ehibiydik. Katliam operasyonu sonrası yoldaşlarımızın götürüldüğü bütün hapishanelerde yeni ekipler aharaldık. Arda arda verilen şartlarla birlikte bizim ölümlü orucuna başla maktız, düşünmeye verilen çok net bir ceapı. Her kosal da direneceğiz!

İktidarıyla'dayken ölümlü orucu gördükleriydik. Ehibe seailmedik. Üzülükler ama "Partinin tasarrufudur" deyip itaate gördükler huzurdu. Biz sanırsınız. Yaşamada olduğu kadar ölümlüde de büyük ailemin iradesine tabiyiz öyle hapishane ederi "Ölmü ölümlü orucuna başlıyoruz" diyemez. Neanteli de zaten.

Yaşam ve Ölümlü

Gök gücü, ilkerine iyi düşünülmesi gerekken keli meler bunlar. Bunları doğru tanımlayan, yerli yerinde oturtamayan kişi ne olabilir, ne de yaşayabilir adan gibi.

600 jüde dayandı bizim direnişim. İhanetler jüde. Kahramanlıklar jüde. dala çok. Çok şey yazıldı. Çok öz renildi. Her şey çok oldu bu süreçte. Çok öledik, çok sevildi, çok bağlandı, çok kırıldı... çok... çok... çok...

Bizim jüdeimiz 6. ayına, Büyük Direniş birinci seneye girerken İsmail deuler vardı. Onları çok her yan dım. Armutlu'ya yapılan saldırıyı protesto etmek için be dertini tutuşturdu ilko. Bir süre sonra da Tehirlaz'da ay nı ekipte direnişe başladığını Nail yoldaşın fedai eylemi yaptı. Bir kez daha yazıldı.

Hazırdayım. Onların yerinde ben de olabilirdim. Terceddüt
süz atılırdım alevlerin içinde. Bir selam yeterdi humun için.
Belamı çekmedi. Bana bu direnişin uzun yürüyüşü olduğu
mak düştü. Her gün, her gün kendimle hesaplaşmak, ita
retlere kin duyup, katliamlarla beslenmek, hep ayakta
durmak düştü paftaya.

Katliamlar, bir hissin çok üstün vasıflarla donan
ması değildir. Böyleci masallarda olur. "Superman"lar yoktur. Kat
liamlar, doğru politikaların yarattığı bir şeydir. Doğru zaman
da, doğru yerde, doğru tavır almak gerekir. Bunu belirleyen
de politikadır işte. Mıddaslarımızın asil direnişi elbette ki
tartışılmaz. Hepsi katliamlardır. Önemli olan doğru saptak
tır. Biz haklı ve doğru bir savanışın neferleriyiz. Ve bu
savaş bizi katliamlarla orurlandırdı. Hepsi bu.

Mıddaslarımızın benim cesaretimi anlatacak muhtak.
Ben size korkularımı anlatacağım.

Kimde korkusuz olduğumu inandı etmesin, yoktur bilye
ve biri. Önemli olan korkularını tanımak, onları tüm duygul
arıyla birlikte yönetmektir.

Ben en çok olmaya lehe süccatkesinden korktum.
Öyle bir donla karşılaşmamak için her gün sorguladım her
dini. Yarınma nedenlerimi, neden öldüğümü... o kaddar çok so
ru sorup o kaddar çok cevapladım ve yürüyüşün içindeki
en küçük titremeyi dahi tanımlamak için o kaddar çok d
şündüm ki tahmin bile edemezsiniz. Çok yorucu olmalı
bunu yapmak. Öyle bir direnişin içindeydik ki direnişimiz
den aldığımız güç ve tarihsel haklılığımızla yaşadığımız cevaplar

her zaman çok net ve fereddetsüz, kesin cevapları.

Herkes önce bu hususlardan katıkları için ha
in oldular. Hiçbiri kötü insan değildi onları. Öyle olsalardı
zaten direnişe başlamazlardı. Ve birçoğu çok yetenekliydi.
Gök jüri şairler - yazarlar yazar, ethileyici konusurlardı. Tür
küçüştü - bestecisi de vardı içlerinde, çok iyi silah kullana
rı da. Ne var ki, kişinin niteliğini belirleyen şey yetenek
leri değil tercihleridir. İyi niyetlerle, samimiyetle başladık
ları direnişin bir noktasında kendi sorumluluklarına yettiler
ve o noktadan sonra nitelik değiştirdiler.

Teoriji pek önemdediğini söylediysem, herhi hiç bil
mez de değildi. İnsan kendi içinde sürekli bir değişim ha
linindedir. Bu değişime tarafsız kalıncayacakmış. Düşüncü olan
yacakmış. Sürekli iyiyi jürelü düşünüyü besleyecekmiş ki
işin sonu kötü oluyormuş. Eğer bunu yapmazsanı nicel değ
işimler birikir ve sonunda bombanin bir niteliğe bürünür
dün. Herin olursun. (Buna da felsefe diyorlar)

Ölümün değil ölmekten korktum ben. Üstlenmişim göre
vi başarılmamaktan korktum. Zaten marjinal dünyamın hep ka
rıyan bir yarı, bir ukte olarak kalması için. Öyütu çok
farklı olan da hep içinde eriklik taşıdım bu yüzden. Ve bu
direnişte ölmekten kaçmak, yoldasını satmak elementi. Müny
herin değil, ilayın nasıl öatırım ben. Bir kışık soruyun na
zil değışirimi değerlerimi.. Bundan korkulur iste.

Sakat birahimimden de korktum. Öyle bir şekilde er
gel olmak için tüm benliğimle kilitlendim. Herin oldu son
lerce bütün karşı alabileceğim önlemleri aldım. Bunları

"Korku" diye tanımlıyorum ama belki de değildir, bilimsel
rum. Başka bir açıdan bakıldığında insanın gerekliliği de
sak da görülebilir. Zorla müdahale ile bir çok yoldan bir
kat biriktirdi. Öyle bir sonucu yaşamamak için bilimsel olarak
li olan tutaraya geyret etti.

Eh yeter herhalde korkularını anlatayım dedim ama
pek de korkak biri değilim. Yoldanlarımız genelde böyledir
zaten. Atuslerin içinden geçtik biz. Ve o atuslerin içinden
geçerken yendi korkularımız.

Nasıl olup da 1989 yılı ağ kalınabildiğini merak ede
cektiniz belki. Hatta bu direnişin içinde olmayımlar imkân
bile.

Açlık hissetmiyorsunuz. Kesin olarak söyleyebilece
ğim ilk şey bu. Bir çok insan, ağrı vb olabilir. Ama açlık...
Hayır. Özet his almıyorum. Karlı soruya karşılık tok. Bel
ki bundandır. Bilimsel, insan bilimi kendini buna göre
ayarlıyor sanırım. Belli bir formülü yok. Sevgi - vefa - bağlı
lık - kıt - ötek... bütün duygular doğru şekilde yönlendiril
diğinde besliyor seni. Ağrı - sızi - sancılar, rahatsızlıklar... bun
lar hikaye be abim. Benim dediğim bir yoldanımız yürünür
görmek, sesini duymak.

Açık haldeği zaman adı düşünür insan. Kendini bu
yeter doğru düşünürse. Meniden doğar bir anlamda. Bu,
savasa - mücaddele - direnişe bütünüyle kilitlenme halidir.
Başkaları (hainleri hastalıyoruz) yiyerek kütlelerini büyü
türken ben yemeyerek insanlığı büyüttüm. Bunu söyley
ken hem kişi olarak insan olmayı hem de büyük insanlık

çikartizi büyütmeyi kastediyorum.

Yarınlarımız ne olacaktı? Yiyen, içen, uyuyan, hal
kayn, tunclete gidem, değerlerimizden soyunmuş, düşüncemize
yeter bir yaratık olacaktım. Anlatılmayanlar anlatılmakta inat
edilecektir, hep öyleceğimizi tekrar edeceğimiz yitir; Danur
mız, insanlığımız ve değerlerimiz için, ideolojimiz için,
sosyalizm için, insanın yaradığı zehire karşı için,
inşaat için, halkın için ve halkın için ölümüne
yürüdüğü.

Bir başkası için tirajını bile feda edemeyen dü
züm insanın bunu anlaması zor elbette. Ben daha çok
bilip de günümüzden gelen, sol tarafta durmuş kapitalizm
in yoğunlaşmasını yapan şirketlere kıyıyor. Diktatörlere
duymuyor olsaydı kabahat bizim de bizim. Üst duymayan
kalmamıştır. Bilip de bitirilen gelenler kendi utancalarında
boşlaşırlar.

Direnis günlerinin böyle hatlı kızarak hatlı anlatmaya
çalışarak ama hep umut ederek, zafer kilitlererek geçti.
Herki koruyak olaylar da olmalı değil. Anlatılmayan birini:

Ben ölmek orucuna başladığımda yanımızda başka bir
siyasi hareketten arkadaş vardı. O, yarımla direnis bitir,
zafer kazanılır beklentisi taşıyordu. Ben "Yok daha uzun
sürer bu direnis" dedim bu iyice idkialastı. En sonunda
benim girilim, direnis 190 günü geçer - geçmez diye. Ben
"sürer" diyordum. O "bitir" diyor. Böyle böyle 200- gün
için de idkialastı girilim.

Bu benim tahvil duruyor "Malluroları hazırla, serin

sigaranı içmek zorunlu olacak " diye.

200 gün de gelmeli tabii. Bizimkilere mektup yazdın sen de "heh sigarasını içersiniz" diye. Bizim arkadaşlarımız da epeyce eğlenmişler mutlaka. Cigaretleri de bayram etmiştir ta bi.

Düşünüyorum da ; bu, işin eğlencesi. Keske direniş o günlerde zafere ulaşmayı da hen bir deşil yüz paket sigara kâmpetseydim.

Bunları aylarda oportünizmin zarfede bu mantıklı düşünülüşünü gördük. Direnişe bizimle birlikte başlanmamış F Tiplerinin acılaşması beklenilirdi. Zamanında taarruz iradesini gösteremeyenler, bu ağır direnişin yâhudü de kaldıramadı ve oanaş alanını terkedip gittiler. Mayse bu konulara fazla dalmayalım. Bunlar ayrıca muhasebesi yapılacak tarihsel olarak hesaplanacak konular. Direniş günlerinde yasa dışılarını yarıtmak için böyle kısaca deşilsek yeter.

2001 mayıs ayında başlanışını direnişte tam 8 ayet simi gördüm hen. Sıcakı da soğukı da ilihlerime kadar hissettim. Soğuk -sıcak dedim aklıma geldi ; gene mantık bir olayı anlatıyorum :

Soğuk bir his günüydü. Havakendime hapıları bile yazgın kardem olayı zar zar acılıyo. Her yan bemble yaz olmuş. Ben de yatığı tam şiper unanmışım, üstümde de battanım.

O arca doktorlar geldi. Benim yanına ahtılar. Adaya bilincim yarımda mı deşil mi kontrol edecek ya "Havakar nasıl ?" diye sordu. Ben de "çok sıcak" dedim. Şaşırdı

tabii : "Sıcak mı?"

"Gün sıcak yapmıyorum" dedim.

Doctor bir bama bahtı, bir dışarı bahtı. Öyle soğuk ni canlar bile buz tutmuş. Dayanamadım.

"Ya görüyor musun her taraf buz tutmuş? Niye havaları soruyorsun?" deyince bunun benzi etti. Diğer doktorlarla birbirlerine bahtılar. Önceki diyetçiler baş ka da. Ama hallerini görseydiniz gülahtan kırılırdınız.

Direniş sırasında bir kaç kez Tehirdağ Devlet Hastanesine getir- götür yaptılar beni. Bu uygulamalar hem bizi fiziki ve psikolojik olarak yıpratmak - gülahtan düşürmek için, direnişimizi kırmak için, hem de bir pıncına getirip kolumuna okum hortumu dayamak için. Basaramadılar. Bu gelişmelerden sonra Dayanıpaza Devlet Hastanesine kaldırıldık beni. Yanında başka vaka da vardı. Direnişe burada devam ettim.

1989 gününk uzun yürüyüşün sırasında eller ya şandı ki... Tüm bu süreci anlatabilmek için hoca bir kitap yazmak gerekir doğrusu. Kıvaca özetleyeyim en iyisi :

Bun ölmü orucundaymışın günün üzerinde yoldaşım se hit eldi. Düşünme tahlile rüşvetini akureye sohtu. Tahlile rüşvetlerine karşılık dışarıda devam eden ölmü orucudu rüşvete daha da gülahtan - büyüdü. Armutlu Direniş Kalesine saldırı oldu. Fedai eylemleri yasadı.

Ölmü yürürken birçok cezayı yaptık bu arada. Toplumun her kesimine yönelen bu cezaları duyurmak

İçin sevgi, göktemek için hür olmak yetmezdi. Halkımızın duyduğunu, gördüğünü, izlediğini, yüreklerinin birlikle atışını biliyorum ya ötekiler?..

Yaşadığımız ve direnişimizin zaferini görsaydım, dahası durumumuzu görsaydım:

"Eğitimsizlik ve teknik eğitimsizlik özel ilgi alanım olurdu nehalde. Kendi okullarımızda, kendi sınıflarımızı yetiştirmek, onlara emek vermek isterdim."

Üç dilek tut benim ötekiler; belki bir yoldaşımızdı bu ru öyleyse, belki bir mahal perisi. Tuttum dileklerimi:

"Anadolulu topraklarımızda yaşamayan bunca acı ve kaffi emellerin, halkımızın ahditiği bunca cezanın durumumuzla son bulması ve güzelliği, yaratacağımız tüm güzellikleri halımızla birlikte yaşamak. Ülkem topraklarımızda haklarımızı bize uydurduğumuz ötekilerle aynı yerlere getirme duyusunu yaşamak birinci dileğimdir.

İkinci dileğim; Tüm güzelliklerin yaratıcısı ve 30 yıllık tarihimizin yol göstericisi, baş komutanımız - önderimiz, zaferimizi halkımızla, bu güzellikleri oldu oldu ya yaşamayı istiyorum. Ve o güzellikleri en çok önderimizin hakettiğini düşünerek o büyük zaferi en çok onun görmesini istiyorum.

Üçüncüsü ise; Devrim ülkesinde kendi okullarımızın, fabrikalarımızın, ordularımızın ve sınıflarımızın o muhteşem güzelliklerinin ve göktemenin halkımızla, ülkenin topraklarında bütünlüktesiz görünümüne göre geliyor. Ve bu hayal üçüncü dileğimdir. Ama ufkumuz

çok büyük. Bu ülkede nasıl yarılan tarihi değerlerimizle
taahhütlerimiz, borçlarımız, vaatlerimiz ve yaptığımız
destansı kahramanlıklarımızın yapılarıdır. Hırpilleri
miz isteklerimiz, duygularımızdır. Bu duyguların halini
miz ve yoldaslarımız tarafından layık olduğu şekilde
yasağımızı bilmek huzur ve güven veriyor. O büyük
günde tüm kahramanlarımızla birlikte bizler de o yücel
likleri yaşayacağız. O coşkunluk içinde olacağız..

Yarıcağı, sohbet ederek, yağ topluyor volta atıyor
ya acılışarak geliyorlardı günler.

2007'nin yaz aylarında direnişimizin soluğu yine
ulaştı dışarıya. Feride yoldasım tanıyıp rüşvetleri dış
manın yüzüne karşı olarak dışarıda da devam ettiği ölümler
orucuna. Anıtlı katliamının üzerinden yedi ay geçmişti.
(belki biraz daha çok) ve direniş dışarıda da devam ediyor
du yine. "Her koşulda ve herşeye rağmen" demek, bu
demektir işte. Feride'nin günleri de oldukça ilerlemişti. Be
rimin sırtını kapattığını diye haber bile yollamıştım.

Ölümün sırtını oturtmuş, benlerden sonra direnişe
başlayan birkaç yoldasımızın ölümünü gördüğümüz gibi
Feride'nin ölümünü de gördük. Hırpillerimiz varmış de
mek.

Muzfusu o kadar zaman ayanta kalabileceğini
ilk başta hiç de düşünmüştük. Yontu ki örneği (hi hata
yok) "Nite kolay" demir ya, dile bile kolay değil. "Dış
yüz seherin dokuz gün"! Her an da olduğunu, her soluk
alışında hırpillerimizin birer birer - birer birer yandığı

ni hissettigim: vücudumdaki acılardan çok omalarımı
zım, halkımın sırtına inen çöp darbelerini duyduğum,
gözümlerim önünden kayıp gidip kurtulmayı hayalim de
gizli, donup kalan taze sürgünler gibi olup gidip, topra
ğa düşen yoldaşlarımıza yandığımız DEŞYÜZ ÖZGÜR
KUZ AĞI!

Özayuz sekizdokuzuncu gün 20 Aralık tarihinde
dört günde. Hapishanedeki yoldaşlarını sloganlarla, aylık
gözetimlerle anma-kutlama programları yapıyorlardı. 19-22 Aralık direnişimizin yıldönümüydü. En güzel
selamı göndermek istedik. Dışarıda olmayan bir semtçi
olarak kalemle selamlardık. Tutsak bir direnişçi olarak
en güzel selamı hayalimle. Önce yolladık.

Nakit gelmişti zaten. Önce toplamda cellatlar av
remle dört dönüyor, hıncının kaybedişini bekliyorlardı.

Nakit gelmişti.

Öldüm.

Bun Özgür Abatem, 20 Aralık 2002'de öldüm.

Adli Tiplin önündeler. Çittikçe kalabalıklaşıyorlar. İta
vay çok yoğun. Ben içerideyim... Aileler beni hazırlıyorlar.
Avukatlar evrakım ile ilgileniyorlar... Ben hazır oluncu
yola gideceğim. Beni hazi tutarlığınla götürcekler. Ben
rampaya, Ustara'ya, Amutlu şehitlerimin yanına.

Yoldan geçenler kimin öldüğünü soruyor. Ben
öldüm. Öldüm olurumun 103. pehneliyim. Başımız sağolsun.

Enli geçenler bizi kimlere meraklı gözlerle bakı
yorlar. Bizimkilerde elinde benim fotoğrafım, yakalarından

Yine benim fotoğrafım. Her gelenin yanına ilştiriyorlar benim fotoğrafımı. Beni bekliyorlar. Önce nazı cenazeye götürülecekler. Oradan da omuzlarına alacaklar. Üzeriyle giyecekler atacaklar, alkışlayacaklar. Polis, bizi bilmelere: "Otobüslere binin" diyor. Binmeyecekler. Onlar benim yoldaslarıdır. Orada beni karşılayacaklar. "Aslanlar gibi dikeceksiniz, aslanlar gibi çıkacaksınız bu kapıdan. Biz de ellerimiz patlayana dek alkışlayacağız. Berhanı." diyorlar. Bu nedenle otobüslere binmeyecekler. Ben onlara öncülüğünde geçiyim. Benimle götürülecekler onları. Önce ben çıkacağım kapıdan. Onlar arkamdan gelecektir.

En sonunda benim. Anlı Tıp Kurumunun kapısı aralanıyor. Sarı karantayfillerle süslenmiş üzerim. Ben kapıda yürümeye başlıyorum. Zilziller, alkışlar kopuyor. Halkım beni bekliyor. "Karıncalar" diyorlar bana. Dölsüz gözümün kırılmıyor. Gururla.

Beni cenaze arabasına koyuyorlar. Onlar da otobüslere biniyor. Ağlıyorlar. Ağlamıyorlar da.

Otobüste bir yoldasım "İnce Akmed" türküsünü söylüyor. Öyle yüreğimden söylüyor ki benim bile atılmayan yüreğim sarılıyor.

Benimle doğru yoldayız. Ben hem cenaze arabasında yavaş hem otobüste - yoldaslarımda arabasında. Esma, Ferideyi anlatıyor yeminde oturma yoldasına. Talahiyadan, cenazeden yeri gelmiş. Feride bana gelmiş atıp önden gitti ya... Alacağın olsun benim Feride. Bir de haber gönderelim jürye "Bırakın jürye jürye dikme" diye.

Centenize varıyoruz. Örneği indiriyorlar Yıldızların
centeninin kapısının önünde beklemeye başlıyor. Her inen, oto
büsten alınırlarla iniyor. "Tahakkürlere geliyor yıldızların. Paha
da kalabalıklaşıyorlar. Hatalar görülüyor. Şöjanlar atılıyor.

Centeninin içinde, jantlarında oturma yollarına hazır
lıklar belli. Yıldızların ben hazır olduktan sonra çıkışı in-
iyor. Örneği sebatlayacaklar. Tekrar teker jantları jantların
kapılarında. Uzun bir kuyruk bu. Hepsini jantın istiyor belli.
Kıvrık oturma ünitesi kapaklarıdır "Astan yarıca, yığıt yan-
rım. Selam söyle firahtır" diyor. Söylerini jantın oturma söyle-
rim elbet. Anlatımın kimi yüzümü okuyor, kimi öptükçe
öptüyor. Boylu boyunca yotunum musalla tasımda. Başım kapı
sıca kızı kaptır. Başında yıldızın kendi elinde istediğim
Ölüm ürünü bantları tahili. Dakikaların tamamı biraz, kızılca
mıs biraz daha.

Her beklediğim, neredeyse 600 jantlar beklediğim an
geliyor. Otuzlardayım... Alkışlar daha bir azalıyor. Şöjanlar yük
sahibi "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez"... Yıldızların yüre-
ğine ahıyor.

Centenize konuyla yotunum cebeci "Tezeliğine". Başar ki-
şi dizilip nortaj oluşturmuyorlar. Hava ayaz, oğuk ağızlarına ip-
liyor yıldızlarının. Ben ürünüyorum oğuzu hissetmiyorum. Ölü-
yüm belli. Belki onlar da hissetmiyorlar. Başımız kırmızı elinde
başımız kızıl bayrak! Örneği elime yürüyüşü. Konuyla hareket
ediyor... Rüzgar bayraklarımızı savuruyor. Bayraklar dalgalan-
ıyor, yürüyor. Ben en öndeyim. Yıldızların aralığında. Aradım
da yürüyüşlerinin arasında "Berhan Akbent Ölümüdür - Çarşı

"Erubü" partiyasını taşıyan arkadaşlarımız... Garip'in çocukları.
Ben Desih'te'liyim... Bayraklar dalgalanıyor, yürüyoruz...

Ben Berhan ABATAY. 10 Aralık 2002'de Şişli Etfal
Hastanesi'nde şehit oldum. 11 Aralık'ta toprağa verdiler be-
ni. Onlar kızıbayraklarla aramızda yürüyen benim jürlümün
denimi ile davamla yaş sürüldü. Mutluluktan. Böyle bir aile için
bir değil bir canım olsa, birimi bile esir geçeceklerim oğlar
dın.

Ben Berhan ABATAY. Ölmü Orucu Direnişimin 103. ve
Hıdıyım. Öleli 900 kıldır gün oldu. Toprak oldum ben. Gıcağ ol-
dum, su oldum. Umur, zafer, ağılık, tıyart oldum. Des oldum.
Nıfres oldum.

Ben Berhan ABATAY. Yaşıyorum. Bedredin denmiş ki:
"Bir insanın inanları uşuma olmağsa ve inanılmazı şuyler deş
rupa, o insan olmağ sayılmaz." Yaşıyorum ben. Yaşamıyorum
ruz.

Cevahir yürüklerimiz, canparcalarımı;

Zafer halayınızda benim yerimi ayırdın. Slogantlarınızı
benim için biraz daha şür atın.

"İddiaslarımız, savaslarımız; netalukar zalime deşruledü
şurda "bir şurmi de benler" şıhtı.

Halkımız! Bize şüvenin. Başımız bir ülke, somdurüz
bir gelecek düşlerimiz şür için.

Zakatlar! Unutmayın, bir an olsun baş eğdiremediniz
bize-bana. 989 günün her şurupmak Ben karandık!
Biz karandık! Direnişin şuradığı her gün yavaş yavaş öl-
dük ve her gün karandık böylece. Bizi öleli şurmayın. En

tatlı uykularımızın ortasına şaşkın gibi dalan korku, habus-
meyleri olacağız size. Fırtınanın, uşurca patlayarak öfkemiz! Ve
son sözlerimizi davranışlarımızla söyleyeceğiz.

Şair olsun!

Ödemi olsun!

Kaynaklar: Berkan Abantay'a ait not ve mektuplar
Tanvir Dergisi 2003 Ocak sayısı
Frontali Dergisi
Yıldızların yaptığı anlatılar